

Κυριακή ΙΒ' Λουκά: Το παράδειγμα του λεπρού στη ζωή μας

/ [Γνώμες](#)

Το Ευαγγέλιο, σήμερα, μάς παρουσιάζει ένα συνταρακτικό γεγονός. Μέσα από αυτό, λοιπόν, φαίνεται η απελπισία, η ελπίδα, η αχαριστία, η ευγνωμοσύνη των ανθρώπων στο έλεος και στη βοήθεια του Θεού.

- Σωτήριος Θεολόγου, Μεταπτυχιακός Φοιτητής Θεολογίας Α.Π.Θ.

Μια φορά, λοιπόν, ο Χριστός μπήκε σ' ένα χωριό και τον συνάντησαν δέκα λεπροί, οι οποίοι, όμως, στάθηκαν λίγο πιο μακριά από τον υπόλοιπο λαό. Με την κίνησή τους αυτοί, οι λεπροί είχαν τη διάκριση και την ευγένεια να μην είναι μαζί με τον λαό. Αυτοί φώναζαν: «Ίησοῦ ἐπιστάτα, ἐλέησον ἡμᾶς».

Αναζητούσαν το έλεος του Θεού στην αρρώστια που περνούσαν. Έψαχναν να βρουν τη θεραπεία τους.

Τότε ο Χριστός, τους είπε: «πορευθέντες ἐπιδείξατε ἑαυτοὺς τοῖς ἱερεῦσι».

Τι να κάνουν;

Να πάνε να δείξουν την αρρώστια τους στους ιερείς.

Εκείνη την εποχή, γράφει η Παλαιά Διαθήκη, όταν ένας άνθρωπος θεραπευόταν από τη λέπρα ή είχε υπόνοια ότι είχε αυτή την ασθένεια, πήγαινε για να τον

εξετάσουν οι ιερείς.

Καθώς πήγαιναν οι δέκα λεπροί στο ναό, αυτοί έγιναν καλά και θεραπεύτηκαν από την ασθένεια.

Από τους δέκα, ο ένας γύρισε για να ευχαριστήσει το Θεό. Αυτός ο ένας ήταν Σαμαρείτης.

Δηλαδή;

Ήταν αλλόπιστος από τους Ισραηλίτες.

Εκείνη τη στιγμή, εξέφρασε ο Χριστός και το παράπονό του.

«Οὐχὶ οἱ δέκα ἐκαθαρίσθησαν; Οἱ δὲ ἑννέα ποῦ; Οὐχὲν εὐρέθησαν ὑποστρέψαντες δοῦναι δόξαν τῷ Θεῷ εἰ μὴ ὁ ἀλλογενὴς οὗτος;».

Και εἶπε πρὸς τὸν Σαμαρείτη: «ἀναστὰς πορεύου· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε».

Πολλά μπορούμε να δούμε από το σημερινό περιστατικό του Ευαγγελίου.

Η απελπισία των ανθρώπων, η ελπίδα προς το Χριστό, η αχαριστία και η ευγνωμοσύνη των ανθρώπων προς το Θεό.

Ο Χριστός δεν περιμένει από εμάς να ακούσει το «ευχαριστώ». Δεν έχει ανάγκη ο Χριστός από τέτοια μικροπράγματα.

Όμως, αυτό δείχνει ότι ο άνθρωπος είναι ευγνώμων για όλα αυτά που έχει.

Αυτό τον άνθρωπο χρειάζεται να προσπαθούμε να μιμηθούμε στον τρόπο.

Όλοι προστρέχουμε στο Χριστό, στην Παναγία και στους Αγίους για να ζητήσουμε κάτι για τη ζωή μας.

Πόσοι, όμως, πηγαίνουμε για να ευχαριστήσουμε το Θεό και τους Αγίους για τις άπειρες δωρεές τους στη ζωή μας;

Ο πραγματικός πιστός είναι αυτός που έχει μετατρέψει τον εαυτό του σε ναό του Αγίου Πνεύματος.

Ο πραγματικός πιστός είναι αυτός που πέφτει κάθε μέρα και κάθε μέρα προσπαθεί χωρίς να χάσει την ελπίδα του στο Θεό.

Δεν είναι αυτός που ξέρει τα πάντα για τα δόγματα της Εκκλησίας και ζει μία ηθική ζωή, με βάση τους κανόνες και τις οδηγίες.

Αλλά, είναι εκείνος που ανοίγει την καρδιά του για να χωρέσει ο Χριστός.

Είναι εκείνος που ανοίγει την καρδιά του για να χωρέσει ο άλλος άνθρωπος.

Είναι εκείνος που αγωνίζεται για το Θεό και μετανοεί κάθε μέρα για τα λάθη του.

Το «ὑπέστρεψεν» του λεπρού δείχνει αυτό που χρειάζεται να αγωνιζόμαστε εμείς συνέχεια στη ζωή μας • την ταπείνωση έναντι του Θεού.

Ο εγωιστής άνθρωπος ποτέ δεν θα επιστρέψει να ευχαριστήσει το Θεό. Ο εγωιστής άνθρωπος θα νιώσει ότι τα κατάφερε μόνος του.

Άλλωστε και ο Απόστολος Παύλος, σήμερα, μάς μιλάει για τον ανακαινισμένο

άνθρωπο, ο οποίος προσπαθεί να φτάσει στην επαφή και στην κοινωνία με το Θεό:
«μὴ ψεύδεσθε εἰς ἀλλήλους, ἀπεκδυσάμενοι τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον σὺν ταῖς
πράξεσιν αὐτοῦ καὶ ἐνδυσάμενοι τὸν νέον τὸν ἀνακαινούμενον εἰς ἐπίγνωσιν κατ'
εἰκόνα τοῦ κτίσαντος αὐτόν».